

alt væsentlig maa jeg angaaende det Skred, som der er sket — jeg antager, at det maa undskyldte mig, at jeg taler lidt om dette Skred, fordi jeg kender det af Selvsyn, skønt jeg godt ved, at det ikke staar i direkte Forbindelse med nærværende Lovforslags enkelte Paragraffer — at det Skred, der skete i Aar ved Liselund, er væsentlig fremkaldt ved underjordiske Kilder, der i lang Tid have undermineret Bunden, Kilder, som man mener tidligere have haft deres Udløb i Havet. Samtidig er gennem flere Aar de store Sten, som laa baade ude i Forstranden, som jeg tydelig husker, og inde paa Stranden — der var en betydelig Strandbred paa dette Sted for 15 Aar siden — blevne fjernede, og siden den Tid har Lilleklint paa det Sted væsentlig forandret Karakter. De stejle Skrænter, der vare bevoksede med Bøge, ere nu fuldstændig forsvundne, slikkede bort af Havet, og i Stedet for har man de lodrette, nøgne Skrænter. Men paa det Sted, hvor Udglijningen er sket, ere det ikke Kridt; der bestaar Materialet af Ler og Sand, og Jordlagene ere saadan beliggende, at oven over er der Ler og under er der Sand. Og nu har der ved de indre Kilders fortsatte Udløb dannet sig en Hulning; Sandet er skyllet ud, og til sidst er det Tidspunkt kommet, da Jordmonnet er sunket. Men da samtidig Havet har bortskyllet betydelige Dele af Klinten, er det stedfundne Skred blevet fremskyndet og vokset i Omfang. I den Aarsagsforbindelse staar altsaa dette Skred med Havets Ødelæggelsesarbejde.

Skønt jeg, som jeg før nævnte, mener, at Landbrugsministeren i dette Forslag har truffet det rigtige, er der alligevel et Punkt, som jeg kunde ønske ændret. Og naar jeg nu udtaler en Kritik paa dette enkelte Punkt, er det ikke, fordi jeg har lyst til at kritisere eller har søgt efter noget i Lovforslaget, som jeg kunde finde noget at udsætte paa, men netop fordi jeg ønsker et godt Resultat af dette Lovforslag. Det angaar § 1, tredje Stykke, første Punktum, der lyder saadan: „Naar Forbud ifølge den trufne Afgørelse er anset for nødvendigt, omfatter det tillige de tilsvarende Strækninger af den udyrkede og for Græsvækst blottede Strandbred.“ Naar jeg sammenholder denne Bestemmelse med Bestemmelserne i § 1, andet Stykke, der lyde saadan: „Hvorvidt og i hvilket Omfang nævnte Forbud kan anses for nødvendigt til Sikring af Kysten, afgøres ved Kendelse af Kystkommissionen under Appel til Overlandvæsenkommiss-

sionen,“ og navnlig lægger Mærke til de første Ord: „hvorvidt og i hvilket Omfang nævnte Forbud kan anses for nødvendigt“ o. s. v., saa forekommer det mig, at denne Frihed, der gives Synsmændene i andet Stykke, ogsaa burde udstrækkes til at gælde i tredje Stykke. Jeg frygter nemlig for, at hvis dette bliver vedtaget uforandret, naar man ikke den Sikring af vore Kyster, som Lovforslaget tilstræber. Vi maa nemlig huske paa, at det er en aldeles generel Regel, her slaas fast, som ikke i noget Tilfælde kan fraviges, at naar Kystkommissionen — med Appel til Overlandvæsenkommissionen — resolverer, at her skal fredes paa Forstranden, saa skal den for Græsvækst blottede og udyrkede Strandbred inddrages under Forbudet.

Naar der sker en lille Ændring her, saaledes at det kom til at staa i Synets Haand at kunne skønne ogsaa i dette Tilfælde, i hvilket Omfang den tørre Strandbred skal inddrages under Fredningen, kan og vil jeg meget anbefale Forslaget; men jeg tror, at Interesserne i Benyttelsen netop af Strandbredden ere saa store paa mange Steder, at Kystkommissionerne vilde faa Vanskelighed ved at overvinde sig selv til at gribe ind for at skærme Kysten, fordi de ville have en Følelse af, at man maa tage noget Hensyn ogsaa til vedkommende Grundejer. Jeg kan ikke se, at man svækker Lovforslagets Bestemmelse ved at lade Kommissionen skønne i dette Tilfælde, thi man kan være ganske overbevist om — den Tillid har jeg til dem, som faa Sæde i Kommissionerne —, at alle Steder, hvor en vis Benyttelse af den tørre Strandbred vilde medføre eller kan skønnes at ville medføre Svækkelse af Kystens Modstandsevne, vil Kommissionen skønne, at Forbud skal nedlægges mod at benytte Forstranden. Men hvor Synet mener, at det ikke behøves, er det nødvendigt at indskrænke vedkommende Kystejers fri Raadighed over sin Ejendom, som han hidtil har haft Lov til at skalte og valte med, som han vilde. Jeg synes, at det er et meget stort Skridt, man her tager.

Maa jeg i saa Henseende gøre opmærksom paa, at langs vore Kyster — det er navnlig Tilfældet ved Østersøens Kyst, som jeg kender — gaar der næsten overalt en Revle, der kan være fra 50 til 300 Alen fra Kysten, og som løber omtrent parallelt med denne. Over denne af Naturen dannede Revle ser man Bølgerne brydes, og Bølgeslagets Voldsomhed bliver der meget afdæmpet. Indenfor findes der et Dyb, og saa kommer den egentlige Land-